

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon droit.

DINGSDAG 22 MEI.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 50 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 21 Mei.

Laat ons in het oog vatten dat, voor Staten van den tweeden rang, het nooit wenschelijk is dat eene naburige groote mogendheid in verlegenheid raakt." Dit oordeel dat wij in den *Nederlander* van heden ontmoeten, is waarlijk behartigingswaard. Wij hebben daarop sinds lang gewezen, en wat meer is, sinds jaar en dag hebben wij met het oog daarop, gewaarschuwd tegen de verdeeldheid, die men bij ons te lande met alle magt aankweekt en bevordert.

In den toestand, waarin Nederland zich op dit oogenblik bevindt, is veel gevaar, zelfs als men hetgeen uit het buitenland dreigt geheel ter zijde laat. Een rijk dat in zich-zelve verdeeld is moet vergaan: die uitspraak, wij kennen haar allen en dat zij niet ijdel gedaan is, leert de geschiedenis. Wie daarop wijst doet derhalve niets onredelijks en verdient ten minste te worden aan gehoord. Behoeven wij 't te zeggen dat onze stem geweest is, als die roept in de woestijn. Alleen het *Zondagsblad* heeft daaraan eens eenige regelen gewijd; maar daarbij is 't gebleven. In plaats dat de middelen, waardoor verdeeldheid, burgerwist en godsdienstvete worden gevoed verminderen, ziet men ze dagelijks vermeederen. De organen van die twiststokerij blijven altijd even hevig en onzinnig, en men ziet steeds nieuwe, als paddenstoelen uit den grond opstaan, al hunne krachten inspannende om het gift van haat meer en meer te verbreiden en schadelijker verwoesting te doen aanrigten.

Het is eene zamenzwering om de Katholieken van Nederland, sinds ruim eene halve eeuw geëmancipeerd, weer onder den druk te brengen. In het vrije Nederland mag het Katholicismus niet vrij zijn: zie daar de leus, niet der Protestanten, want de meeste Protestanten zijn afkeerig van dat rampzalig drijven, maar de leus van diegenen onder hen, die zich in beweging hebben gezet, om den Katholieken een onedelen en ongerechten oorlog aan te doen. Wij noemen 't eene zamenzwering; en wij zouden zelfs kunnen gerechtigd zijn haar revolutionnair te heeten. Althans de middelen die daartoe gebezigd worden zijn het evenzeer als het doel, waartoe zij worden aangewend.

Men heeft dezer dagen herhaaldelijk, en 't is door bladen van allerlei kleur geschied, de gemeenplaats van de revolutie voor den dag gehaald, dat het Katholicismus gevaarlijk is voor den Staat. Het is het thema dat door alle scholen der revolutie is bespeeld. Wil men eene revolutie ondernemen, men begint met de Katholieke Kerk als gevaarlijk voor den Staat af te schilderen. Dat was het begin der groote fransche revolutie, die op een kannibalenvoede uitliep; dat was het begin van de revolutie van 1830 te Parijs, van de omwentelingen in Spanje, Italië, Oostenrijk, Zwitserland, enz. enz. Als men die voorbeelden voor oogen heeft, en ziet hoe de mannen der beweging ten onzent zich beijveren om gelijkvorming te blijven aan de Mazzini's en Kossuth's, dan weten wij waaraan wij ons te houden hebben. Te meer nog, als wij zien hoe naar zulk doel gestreefd wordt door de meest geveerdredigde middelen.

Welke zijn de hefboomen geweest, die door de radicalen van allerlei gehalte zijn en nog worden gebruikt? Deze twee: de geheime genootschappen en het bestendig opwekken van volkshaat.

Wat anders ziet men ten onzent door de mannen der beweging verrigten? Al wat in de beweging is tegen de Katholieken, heeft zich verscholen in de geheime genootschappen, om onder den grond te verrigten, wat het licht van den dag niet velen kan. Dat zich noemende ijverars onder de Protestanten in hunne werking tegen de Katholieken, de toevlugt hebben genomen, gelijk de revolutionnair, tot geheime genootschappen, dat reeds veroordeelt hen en hun arbeid. Al wat goed en ordelijk is kan en moet in een vrij land, als het op groote schaal geschieden en nuttig zijn zal, openbaar plaats hebben, het moet de kritiek kunnen doorstaan van het groote publiek. Daarom zijn alle kerkelijke vereenigingen onder de Katholieken zonder uitzondering openbaar. Zoo de Protestanten haar niet kennen, dan is 't hun eigen schuld. De Kerk beweegt zich niet onder den sluier der geheimenis. Zij treedt in 't publiek, en in plaats van

zich te verbergen heeft zij behoefte om zich te vertoonen in al hare uitingen en werkingen. Als wij daarentegen zien de zucht der bewegingsmannen onder de Protestanten, om hunne handelingen, hunne vereenigingen, hunne werkzaamheden door alle mogelijke middelen aan de publieke aandacht te onttrekken, geheime vergaderingen, geheime vereenigingen, geheime erkenningsteekenen, geheim schrift enz. enz. fabriceren, en van stad tot stad en van dorp tot dorp hun geheimen en daarom verdachten, en daarom onedelen, en daarom ongerechten werkring verbreiden; dan aarzelen wij niet te zeggen, dat waar de duisternis gezocht en geliefd is, daar geen goed, niets nuttigs, maar iets kwaads zal worden voortgebracht, ten spijt van de goede bedoelingen die de meesten hunner mogen voeden. De groote menigte toch, die in de geheime genootschappen gaat, weet niet wat zij doet, en kent daarvan noch de werking, noch het gevaar. Zij is, zonder het te weten, ten speelbal van de menners, die achter 't scherm zitten en de draden in handen hebben, die 't geheel bewegen. Hoe met die draden ter gelegener tijd een *tour de main* kan gewaagd worden, heeft Ledru Rollin voor het hof van Assises te Bourges bekend gemaakt.

Als men nu wil weten, welk de arbeid is die in de geheime genootschappen beoogd wordt, let dan op het geen openbaar komt en openlijk geschiedt. De vrucht van de geheime genootschappen zijn de *Fakkels*, de *Waaizaamheden*, de *Haagsche Vrouwenboden* en al wat van dien aard meer wordt uitgegeven en dat *legio* is. Lees de taal, die daar geldt als blinkende munt, waar men den eenen dag de *omganging met het lot der Staatsen* en der *Bourbons* bedrigen, en den anderen dag hem met *verbrachting van grondwet* en *reden tot een antokraat* zoo willen verheffen, waar men allen verguist, die de Katholieken geen onrecht willen aandoen, en vereert en liefkoost al wie, ten spijt van recht en billijkheid, den Katholieken zelfs op *kwist* eiviel terrein tegenkant. Maar laten wij deze en vele andere zeer opmerkenwaardige verschijnselen ter zijde. Als wij slechts acht geven op den toon, die daar in ieder Nummer wordt aangeslagen; dan is daarin alles reeds genoeg, om ze te beoordeelen en te veroordeelen. Wat treft men daar op ieder bladzijde aan? Wat anders dan al hetgene wat een gloeienden haat bij de Protestanten tegen de Katholieken kan aanblazen? En wij vragen, waar men zoo dag op dag Katholieken en Protestanten, die onder elkander wonen en zonen zijn van 't zelfde vaderland, door de hevigste taal verhitert en in 't harnas jaagt, of daar éene taak verrigt wordt, die prijsbaar is? En of dan de geheime genootschappen, die zulke bladen voortbrachten en wier orgaan zij zijn, iets goeds beloven?

Er gaat geen dag om, dat wij ons niet verbazen over de onbeschaamdheid, waarmede de stoutste lagentaal en de walgelijkste laster in de kolommen dier bladen voor heilige waarheid wordt opgedischt, altijd en alleen met het doel, om bij de protestantsche bevolking haat tegen de Katholieke Kerk te wekken. En of dat niet genoeg ware, zoo heeft men in den laatsten tijd lieden van eene verdachte reputatie, en zelfs een tuchthuisboef zich ten nutte gemaakt om ten behoeve der geheime genootschappen in groote volksvergaderingen de schromelijkste lastertaal te verkondigen, die ooit van schaamteloze lippen is gevallen. En zulke lieden heeft men in bescherming genomen en toegejuicht, en wij meenen zelfs te hebben opgemerkt, dat daaraan vertrouwen is geschonken. Alsof een boef die, na de Katholieken te hebben afgezet, op de beurzen der Protestanten spekulert, een geloofwaardig persoon konde zijn. Waarlijk, bij dit verschijnsel is onze verontwaardiging niet weinig getemperd en overgegaan in gevoel van medelijden met de lichtgeloovigheid van lieden, die zich be-roemen het gezag der Kerk te versmaden, en het gezag van een bedrieger, wanneer hij de Katholieke Kerk lastert, voor waarheid aannemen. Die verblindheid is te groot, om eene andere beweging dan die des gebeds bij ons op te wekken.

Maar men kan daaruit zien, welke de vrucht is van de werking der beweging, die ten onzent, zoogenaamd tot heil des vaderlands, en ten behoeve van het Protestantismus wordt gevoerd. Het Protestantismus kan en

zal daarbij niet winnen; maar het vaderland zal daarbij ten gronde gaan, als uit den boezem van het Protestantismus daar tegen geene reaktie komt.

Wij hebben, al door, nog verzuimd de aandacht onzer lezers, en inzonderheid der onderwijzers, te vestigen op een zeer aanbevelenswaardig taalkundig werkje, dat door een der waardige geestelijken van het Bisdom Haarlem reeds in 1853 bij den boekverkooper L. de Fouw te Goes is uitgegeven. 't Is de *Schets eener Hollandsche spraakleer*, door P. R., waarin behoorlijk recht wordt gedaan aan den tegenwoordigen stand der grammatische wetenschap; iets, dat men, helaas, van zeer weinige voor het onderwijs bearbeide spraakkunsten zeggen kan. Van den boven allen twijfel en alle redelijke tegenspraak verheven derde naamval van het vrouwelijk meervoud (*den vrouwen*) wordt goede rekening gehouden. Wij hadden wel gewenscht, dat de schrijver even zoo liberaal geweest ware ten aanzien van den tweeden persoon der werkwoorden; *de* immers niet anders dan bij rethorische vrijheid door *ij* wordt vertegenwoordigd — bij ontstentenis van het oordeel, echte, in geene andere taal ontbrekende *de*. Wij wenschen, dat eene algemeene verspreiding van dit boekje den Eerw. schrijver moge aanmoedigen voort te gaan met eene vruchtbare beoefening onzer zoo schoone taal- en letterkunde.

De *Jasselsode* gewag. *antwoorde van de vervolging tegen den Zeer Eerw. heer Warnink*, pastoor te Borne, ingesteld, stelt de volgende vraag:

"Zoo dit een gevolg is der zoogenaamde klaarwaterwet, zouden wij wel willen vragen, of Predikanten die in ambtsgevaar over 's Heeren straten gaan, niet evenzeer vervolgbaar zijn?"

De commissie van beheer en toezigt tot droogmaking van het Haarlemmermeer, verwittigt de gegadigden, dat op twee plaatsen in den Haarlemmermeer-polder gronden zijn afgezonderd tot het bouwen van twee dorpen, en dat wie genegen is daar een woon- of winkelhuis of andere inrigting te bouwen, den noodigen grond voor de behuizing met een erf in koop kan bekomen, voorziet tegen den prijs van 30 cents per vierkante Ned. el.

Men schrijft uit Hilvarenbeek, 19 Mei, omtrent het berigt, door ons uit den *Noord-Brabander* overgenomen, dat in gemelde gemeente noch groote koelheid noch ongenigheid tusschen Katholieken en Protestanten bestaat, noch ooit bestaan heeft, en dat dienvolgens daaruit geene welligt gevaarlijke gevolgen zijn te vreesen. Wij volstaan met den korten inhoud van dit schrijven te vermelden, dewijl zulks genoegzaam is voor het doel van den *inzender*.

Wij lezen in het *Handelsblad* het onderstaande, waarop wij in een volgend Nummer terugkomen:

"Aan de Redactie van het *Handelsblad*:
In de onlange daargestelde Mail-courant voor N. I., getiteld: *Tjaraka Welanda*, van 6 dezer, lees ik een artikel, ten opschrift voerende »de Heer L. van Vliet», dat mij noopt een paar regelen tot u te rigten, met verzoek die te plaatsen in uw veel gelezen blad.

»Geheel de redenering, volgende op de bij dat artikel plaats hebbende mededeeling eener ministerieele schikking, welke — naar genoemde Courant berigt — door den Heer minister van kolonien zou genomen zijn ten opzichte van een dien staatsdienaar aangeboden verzoekschrift »naar aanleiding van het door de Tweede Kamer »der Staten-Generaal, op den 2den Maart jl. genomen »besluit omtrent het tweede punt van beklag aan de »Kamer», rust op eene dwaling. De *Tjaraka* schrijft: »Toen »de Heer van Vliet in 1843 een paspoort nam om van »Buitenzorg naar Cheribon te reizen, was derhalve de »publicatie van 9 Januarij 1821 nog in volle werking. »Hij mocht *doorreizen*, maar mocht *zich* zonder vergunning van den resident niet *ophouden*; terwijl *op* »nimmer werd beweerd, dat ik mij in de Pranger »hebben mogen ophouden, krachtens »eene paspoort »van Buitenzorg naar Cheribon te reizen, »van 1821 niet op mij werd toegepast, »zoo als van ver-

geesten te Scheveningen dit jaar weder druk zal wezen, thans een aantal vertrekken is reeds gehoord of besproken.

VLAARDINGEN, 18 Mei. Door de gezamenlijke reeders van haringsschepen is de dag van vertrek bepaald op 15 Junij. In het geheel bestaat de haringvloot uit 75 schepen, die allen, met uitzondering van een enkele, aan de haringjagerij zullen deelnemen.

DELET, 19 Mei. De prijzen der Kaas zijn heden geweest f 16, 18,50 de 100 Ned. £; ter markt werden verkocht 14 stapels wegende 3016 Ned. £.

HOORN, 17 Mei. Op de markt alhier werden 107 stapels kaas aangevoerd, wegende te zamen 24,663 Ned. £; de prijs was, kleine f 24,50. De handel was levendig.

BLOKZIJL, 16 Mei. De aanvoer van boter was heden ruimer; de prijzen hebben weinig verandering ondergaan. Men noteert het $\frac{1}{2}$ vat a f 37,50 a f 38; het $\frac{1}{4}$ vat f 18,25 a f 18,50. De stuk- of slagboter per £ 95 cents.

Men leest in de Tweede Editie van het *Handelsblad*:
HANOVER, 20 Mei. Ingevolge een besluit van de bondsvergadering te Frankfort, van 12 April, heeft de Koning alle kieswetten van 1848 voor de samenstelling der kamers en der provinciale staten afgeschaft.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 20 Mei. Men spreekt bij voortdoring van nieuwe vredesvoorstellen door Rusland gedaan, doch het is niet bekend of deze zijn gekomen van de zijde van Oostenrijk of van de westersche mogendheden.

Men wil weten dat generaal Canrobert het hem opgedragen kommando van het legerkorps, vroeger onder bevel van den generaal Pelissier, niet zal kunnen aangaan wegens den slechten staat zijner gezondheid, en verzocht heeft aan den minister van Oorlog slechts aan het hoofd eener divisie gesteld te mogen worden.

Wallachije is door den aldaar bevelvoerende generaal van het Oostenrijksche bezettingkorps onder de heerschappij der krijgswet gebracht; wij zulks niet had mogen geschieden dan in overleg met den Porte, wordt Oostenrijk vooral door de Engelsche pers heftig aangevallen. Als reden voor zoodanige handelwijze wordt opgegeven dat er in Wallachije bestaat en het gevaar dat er de Oostenrijksche soldaten dreigt.

De Carmel heeft berigten aangebragt uit Konstantinopel van den 10den dezer. Volgens deze waren de moeilijkheden betreffende de doorgraving van de landengte van Suez uit den weg geruimd en verwachtte men den firman, waarbij aan den heer de Lesseps de noodige concessie wordt verleend.

Naar verschillende deelen van het Ottomaansche rijk zouden kommissarissen vertrekken om de Christenen te enroleren, ingevolge de uitgevaardigde hafti-sherif; waarbij evenwel bepaald wordt, dat de niet Muzelmaansche soldaten slechts de miuderheid van het leger zullen uitmaken.

Al de in het kamp van Maslak vereenigde troepen maken zich gereed om in de rigting van Odessa en den Donau op te rukken. De Sardiniërs zullen, zonder zich te Konstantinopel op te houden, naar Krim gaan.

Reschid Pacha zal door een zijner zonen naar Weenen vergezeld worden.

De *Presse de l'Orient* deelt als gerucht mede, dat er den 8sten een hevige gevecht heeft plaats gehad, op de hoogte van Balaklava, tusschen de Russen en de Turken en Egyptenaren. De Ottomanen hebben zich bewonderenswaardig gedragen. De aankomst der geallieerden heeft de overwinning bevestigd. Eene nieuwe batterij van 40 stukken werd op de veroverde stellingen opgericht.

De kommissie van den Sardinschen senaat, belast met de taak om het wetsontwerp betreffende de geestelijke goederen in overeenstemming te brengen met de aangenomen amendement van de HH. Callegno en Deambrois, heeft hare taak den 16 Mei ten einde gebracht. De heer Mameli is tot rapporteur benoemd en de openbare beraadslaging zoude in de zitting van 18 Mei hervat worden.

De wereldtentoonstelling wordt nog niet talrijk bezocht, omdat het publiek ongaarne den toegangsprijs wil betalen zoolang nog niet alle voorwerpen geplaatst, en de meeste lokalen nog gevuld zijn met werktuigen, die stellig nog eenige weken daar zullen moeten doorbrennen alvorens alles in de vereischte orde is. In plaats dat het aantal voorwerpen dagelijks vermeerdert, wordt het minder, daar menig stuk wordt weggenomen om de werkzaamheden der arbeiders niet te belemmeren. Heden wordt in het centrum van het paleis de grond opgegraven. De weinige bezoekers, die de tentoonstelling voorwerpen worden daardoor met het opstuivende zand bedekt. Het schijnt dat bestuurders, tegen wier zin aan de inzenders vrije toegang is verleend, zich op hen willen wreken door hen op alle mogelijke wijzen te dwarsboomen. Het paleis is van een houten traliehek omgeven. De bezoekers kunnen alleen door een klein opendings van dat hek binnenkomen, en zijn dan nog genoodzaakt een langen weg af te leggen, alvorens zij aan de eenige deuren komen, door welke het hun is toegestaan het paleis te betreden. De bezoekers die eens binnen zijn en het pa-

leis verlaten willen, hebben moeite den uitgang te vinden; kortom, algemeen gaan klagen op over de slechte rigting der tentoonstelling, en is men van gevoelen dat het verstandiger en beter ware geweest, de opening nog eene maand uit te stellen dan te openen iets dat niet bruikbaar is. De zonnestralen hinderen het publiek zoo geweldig, dat het er niet langer dan eenige oogenblikken is uit te houden. De keizer is zeer ontevreden over dezen ongunstigen staat van zaken. Men verhaalt dat toen hij, tijdens zijn verblijf in Engeland, het kristallen paleis te Sydenham bezocht, en zich eenigen tijd met den heer Paxton, den bouwmeester, onderhield, tot dezen, na het kunstwerk te hebben bewonderd, zeide: »Het is maar jammer dat wij in Frankrijk zulke groote dingen niet kunnen doen; wij hebben geen geld,» en dat Paxton zou hebben geantwoord: »Neen, sire, gebrek aan geld is het niet, want uw paleis heeft zes millioen meer gekost dan het onze.» — De tentoonstelling in het paleis der schoone kunsten wordt, wegens den hoogen toegangsprijs; insgelijks zeer schaars bezocht.

ENGLAND.

LONDEN, 20 Mei. In het Huis der Gemeenten is aangenomen, dat men zal overgaan tot het onderzoek der artikelen der bill, betreffende het onderwijs in Schotland.

In de Cortes is gesternd over den zuiveren grondslag der konstitutie, welke in buitengewone omstandigheden het gouvernement magtiging verleent om voor het geheele rijk of een enkele provincie de vierde basis der konstitutie te schenden. Deze grondslag moet dienen om de onschendbaarheid der woningen en der personen te waarborgen.

Men heeft te Madrid vernomen, dat het Engelsche gouvernement het gedrag van lord Howden in de zaak der Protestanten te Seville heeft goedgekeurd.

Uit Alexandrie wordt gemeld, dat aan des Sultans nieuwe aanvraag om troepen, waarschijnlijk wel niet voldaan zal worden. De Egyptische soldaten betoonen zich thans onbeschaamder jegens de Europeanen dan immer, hetgeen aan den onderkoning zelven wordt toegeschreven, daar deze zich populair willende maken bij het leger, aan de soldaten gelast heeft, al hunne klagen onmiddellijk tot hem te wenden en zelfs de officieren in hunne tegenwoordigheid strengelijk gispt, zoodat alle militaire tucht zoo goed als vernietigd wordt. — De onderkoning stelt alles in het werk, om aan het zoo zeer gewenschte plan tot aanleg van een spoorweg van Cairo naar Suez gevolg te geven. Wanneer eenmaal voor goed daarmede een aanvang zal gemaakt zijn, dan verwacht men van zijne energie eene zeer spoedige voltooiing.

Volgens een berigt in den *Morning Advertiser*, is de door de geligtstaficeerde *Wiener Corr.* medegedeelde tijding, dat prins Yermoloff in de plaats van den graaf von Nesselrode tot rijkskanselier benoemd is, waarschijnlijk een verlichtsel. Er moet in 't geheel geen prins Yermoloff bestaan, terwijl de beroemde generaal van dien naam zelfs onder dan Paskevitch en alles behalve een diplomaat is. Ook verklaart een berigtgever in den *Daily News* het gerucht van de afstreding van den graaf von Nesselrode als hoogst onwaarschijnlijk, en de bewering, dat laatstgemelde vredesgezind zou zijn, als eene dwaling. Intendeel, wordt daarin gezegd, zijn de graaf von Nesselrode, de baron von Brunow, Meijerdorff met alle mannen der Duitsche partij, de oorzaak van den tegenwoordigen oorlog.

De *Times* schrijft: Het is hoog tijd dat op eene of andere wijze het oordeel des Parlements over de vraag van vrede of oorlog aan het licht worde gebracht; ja zulks is zoo dringend noodig, dat de tijd van drie of vier dagen, die nog verloopen moet vóór de beraadslaging over het voorstel van den heer Milner Gibson (strekende om Ruslands vredesvoorstellen in nadere overweging te doen nemen) ons nog te lang is. Wij vreezen ieder oogenblik te zullen vernemen, dat het vernederend schouwspel, hetwelk nog zoo kort geleden te Weenen is gespeeld, herhaald wordt, en dat wij nogmaals met Rusland handelen over de vraag, niet of het Turkije tegen verlies van grondgebied wil waarborgen, niet of het wil toestemmen in eene vermindering eener zeemagt die alleen tot aanranding van een vreedzamen nabuur kan dienen, maar over de vraag of Rusland zoo goed zijn wil zijne vloot tot de bereikte getalsterkte te heperken, dan wel bovendien toegang voor haar zal vorderen tot de Dardanelen en den Bosporus, dat is tot het hart van het Turksche rijk. Wij verkeeren in bestendige vrees voor een eerloozen vrede. Wij weten welke stappen reeds in die rigting gedaan zijn, en wij weten niet welke inschikkelijkheden men nog verder van de Britsche natie wil vergen.

De heer Drouyn de Lhays is bereids afgetreden, omdat hij het oor geleend had aan voorstellen en openingen, die naar het oordeel van zijn keizerlijken meester aan Frankrijks eer te kort en aan de doeleinden des oorlogs afbreuk deden. Onze eigen gevolmatigde, lord John Russell, is ook uit Weenen teruggekomen, maar heeft den heer Drouyn niet nagevolgd, en blijft in het kabinet om zijnen invloed uit te oefenen ter bevordering van eenen vrede zonder eere. Hij, ten vorigen jare zoo ijverig werk-

zaam om ons tot den oorlog aan te sporen, treedt nu nu; maar gezegd wordt, dat men te weten dat wij niet ondernomen werk opgeven en Turkije aan Ruslands gemachtigde overleveren. In dit onbede streven wordt hij, maar wij vreezen, door een niet gering aantal van zijne nabuighooten bijgestaan. De verdeeldheid in het kabinet komt, naar ons verzekert wordt, scherper uit, en zou waarschijnlijk voor lang tot eene openlijke break overgestagen zijn, indien van elders de minste aanmoediging ware toegekomen aan de dwaze zucht naar vrede tot elken prijs. Gelukkig echter heeft ons volk blijk gegeven van eene manmoedigheid, vastberadenheid en getrouwheid aan eigen overtuiging, die het wettelijk gedrag van staatslieden, welke op het gezond verstand en het juiste gevoel van den grooten hoop laag neerzien, te schande maken. Ware het anders; dan zou lord John Russell waarschijnlijk nu reeds in het Lagerhuis voor den dag gekomen zijn met eene verklaring dat hij den oorlog niet kon verdedigen, en daardoor eene kabinetswijziging bewerkt hebben, gelijk onlangs door de verklaring dat hij het beleid des oorlogs niet verdedigen kon. Het is onberispelijk, hoe hij in een jaar tijds het vertrouwen op zich zelven, op zijn land, en op zijne zaak zoo geheel kon verliezen, dat hij na eenen schijnvrede voor lief nemen en voor dreigingen bukken zou; om maar aan dien oorlog te ontkomen, welken hij ten vorigen jare in zoo stoute taal den verstoorder van Europ's vrede aangezegd heeft.

Het Parlement, het land bedenke het wel: het is thans een beslissend tijdstip voor ons; Englands toekomstig lot wordt nu beslist, ten goede of ten kwade. Wil het Parlement werkelijk de pligten vervullen, die aan hetzelfde door het vertrouwen der natie opgelegd zijn, dan make het onverwijld uit, wie aan onze zijde en wie aan Ruslands zijde is, opdat wij niet langer vertegenwoordigd worden door Heden bij wie volksleer en volksbelang minder wegen dan de zucht om te ontkomen aan die verantwoordelijkheid, welke zij onlangs nog zoo bereidvaardig op zich namen. Door thans, terwijl geen van de doeleinden des oorlogs bereikt is, met Rusland vrede te maken, zouden wij Ruslands roem en invloed over de geheele wereld doen rijzen en onzen naam vernederen.

De lord-mayor gaf aan de leden van het kabinet het gewone jaarlijksche staatsbanket, dat bijgewoond werd door al de ministers en ongeveer 270 gasten. Zoo als gewoonlijk, werden verschillende toasten ingesteld, die echter ditmaal geen staatskundig gewigt hadden. Uit de rede van lord John Russell, waaraan hij dankte voor een uitgebragten toast op het Lagerhuis, bleek dat hij de redevoering van lord Ellenborough in het parlement niet vergeten was; hij ontkende namelijk diens beweren, dat het parlement thans zijne indrukken van buiten ontvangt, terwijl de openbare meening vroeger door het parlement geleid werd, en hij bestreed verder, als vader van de reform-bill, de bewering van lord Ellenborough, dat het Lagerhuis, door de uitbreiding van het stemrecht, niet rijker aan bekwaame mannen geworden was.

Uit La Plata verneemt men dat de Wetgevende Vergadering van Montevideo den 15den Februarij geopend is. Uit de ingekomen boodschap der Wetgevende magt blijkt, dat er vriendschappelijke betrekkingen bestaan tusschen die republiek en Brazilië, almede met de Europeesche mogendheden. Overigens wordt daarin de moeilijke toestand van het land niet verheeld. — Tegen Brazilië en de regering was een pamphlet verschenen, ten gevolge waarvan eenige inhochtenisnemingen hadden plaats gehad. — Het Braziliaansche eskader was den 4den op de Parana aangekomen. Men dacht echter dat het verschil met Paraguay op eene minnelijke wijze geschikt zoude worden.

In de *Overland Railway Times* leest men dat in Peschawar eenige hevige gevechten tegen de heerschers men geleverd werden, die zoo als gewoonlijk met de vernietiging van eenigen huizen eindigden. — Den 30 maart werd het vriendschapsverdrag met den zoon van Dost Mahomed getekend, en inhoud daarvan reeds medegedeeld. Men hoopte alsoo dat Engeland van de zijde van Kabilé gerust konde zijn, ten minste voor eenigen tijd. — Uit Birmach verneemt men allerlei verontrustende geruchten; zij behelzen namelijk dat het hof van Ava het verlies van Pegu maar niet vergeten kan en bevestigen het gevoelen dat de Birmanen niet eerder demantide zullen bijvree bewaren, dan wanneer de Engelsche troepen den koning een bezoek gebragt en aan zijn rijk een einde gemaakt hebben. — Te Madras heeft een meeting plaats gehad, waarin besloten werd eene petitie aan het parlement te rigten; daarin wordt onder anderen verzoekt, dat de kandidaten voor verkiezingsposten in Indië aan een examen bij een der beloofde universiteiten in de drie presidentschappen onderworpen zullen worden; dat Indië onder het onmiddellijk bestuur der kroon gesteld worde, en dat het eene constitutie zooals die van Ceylon erlange.

Het kamp van Aldershot zal nog voor het begin der volgende maand door 9000 man betrokken worden en de koningin is voornemens bij die gelegenheid, met haren gemaal, den hertog van Cambridge, lord Northbrook en lord Cardigan, het kamp te bezoeken. De in

